

Bruno Grönings mission

Josette Gröning, 7.6.1959

Foredrag i anledning af en åndelig kongres, München-Grünwald

Allerede mens han levede, var der meget ofte en tydelig strid om Bruno Gröning i offentligheden. For og imod har efterladt større eller mindre skygger i menneskers bevidsthed, så de færreste kunne forstå, hvem han egentlig i virkeligheden var.

Skyggerne kan man ikke så let undvige, ikke så nemt fjerne på en fredelig måde, da der stadig kan komme for og imod. Mange har kendt Bruno Gröning godt, men de færreste har virkelig forstået ham. De ville kun helbredes, og de var straks efter behag gået til en ny helbreder; havde altså skiftet helbreder, og ikke gjort sig nærmere tanker ved det.

At mennesker håber på helbredelse, er godt, så længe de ikke hænger ved helbrederen, og suger hans livskraft fra ham. De kan også gå til en eller anden helbreder, men de skulle virkelig tænke over, at gennem enhver helbreder flyder "DET", den guddommelige kraft, sundhedens kraft igennem, for sygdom er det onde.

Bruno Gröning har gang på gang understreget, at man ikke skulle rette tankerne mod sin krop, men lade dem flyde mod "DET", mod den guddommelige kraft, mod sundheden og rigdommen ved sundheden. Sundhed er virkelig en ubetalelig rigdom, men sundheden er også, når den er ægte, Guds Almagt, som han kan virkeliggøre i ethvert menneske, når han åbner sig helt, og optager "DET" i sig. Bruno Gröning var ikke uddannet i videnskabelig forstand, som en professor eller en læge. Det ville han heller ikke være, for så havde han jo ikke kunnet demonstrere Guds virkelige og sande kraft.

Mange syge mennesker tænker for meget på deres sygdom, de holder tankemæssigt fast ved sygdommen. Som Bruno Gröning sagde. De sidder på sygdommen. Hans virke og belæringer rettede sig i første række mod at få deres tanker på sygdommen – altså det onde – bort. Gang på gang understregede han, at man ikke skulle være angst eller frygte noget, for alle disse tanker holder fast på sygdommen – det onde, og den helbredende, guddommelige kraft kan ikke optages af den hjælpsøgende, kan ikke brede sig i ham. Ubevidst afskærer mennesket sig gennem sådanne tanker fra den helbredende strøm. For at kunne modtage den stærkest muligt, er det nødvendigt, så vidt muligt at udelukke ens egen udstråling, altså de egoistiske, egenkærlige og forstyrrende tanker. For at få del i den guddommelige nåde, må sjælen åbne sig i taknemmelig tro på det guddommelige. Vi må være som børn, for at kunne modtage de guddommelige goder. Ikke umyndigt og uden ansvar, men uden skyld, uden misundelse, had, og uden begærlighed efter verdslig magt; jordiske besiddelser og nydelser. Gang på gang finder vi hos Bruno Gröning det religiøse krav udtalt, at

mennesket skal glemme og udelukke sit EGO, for at det guddommelige skal kunne åbenbares for den troende, for den mod det gode og sande henvendte sjæl. Erfaringerne har i talrige tilfælde vist, at den beskedne, der ydmygt og ærbødigt overlader sin skæbne og helbredelse til Gud, tager stærkest imod den helbredende strøm, og dermed den fulde helbredelse. Men de, som stolte, selvbevidste og krævende forlanger helbredelse, forhindrer gennem deres egoistiske vilje indstrømningen af den højere kraft, og kan kun i ringe grad, eller i det hele taget, opnå at blive helbredt. Sådan skal Bruno Grönings ord med henblik på vigtigheden af sindstilstanden forstås, når han gang på gang sagde: "Ikke forlange, men opnå."

Bruno Gröning kunne og måtte naturligvis ikke sige alt, hvad han vidste, for han talte til mennesker af alle befolkningsgrupper, også til ganske jævne mennesker, og de kunne kun forstå ham ved hjælp af det enkleste sprog, nemlig hjertets sprog. Han var en vejviser. Når han så ved hjælp af en eller anden sammenligning ville forklare dem det, så kunne det absolut ske, at disse billeder mange gange af andre ville blive betegnet som "ulogiske". For det meste var det dem, som mente at stå højt hævet over Bruno Grönings viden, altså intellektuelt forkvaklede. Sådanne, der mere var fyldt af akademisk ånd end af guds frygt, var naturligvis først og fremmest hans tydelige fjender. Han havde nok af den slags at overvinde under sit virke. Han havde ven og fjende.

Når han havde meget, han skulle og måtte gøre, trådte mange gange også mennesker frem, som angiveligt ville stå ham bi, også såkaldte "forretningsførere", som var beherskede af organisationstanker. De blev også for størstedelen tiltrukket af tanken på penge og succes. De befandt sig altså allerede under deres tilnærmelser i et helt forkert farvand. Men Bruno Gröning traf ikke magtbeslutninger over nogen, men handlede uden anvendelse af vold, udstrålede tålmodighed, viste ikke nogen fra sig, men forsøgte gennem sit eksempel og virke gang på gang at bringe også disse mennesker på den rigtige vej. Sådan gik han sin vej, sin missions vej, at hjælpe syge mennesker. Dette mål stod altid i forgrunden. Bruno Gröning kunne også afsløre mennesker på en ikkevoldelig måde, som trods alt gjorde sin virkning, så mange vendte sig fjendtligt imod ham. Mennesker kunne netop ikke, eller kun meget vanskeligt, tåle sandheden, de ville undvige sandheden, de ville gå den brede vej, og ikke tjenestens smalle vej med mange afkald, tålmodighed, uselviskhed, barmhjertighed, og den stadige vilje til at hjælpe.

Mens Bruno Gröning altså hele tiden ville være der for menneskene, blev der tilføjet ham megen uret. Misundelsen mod ham var umådelig stor. Aviserne bragte store beretninger imod ham, som andre skrev om ham. Når der dukkede forkerte beretninger op, tav han, og tog heller ikke til genmæle. Hans tålmodighed var beundringsværdig. Han opfyldte sin mission, idet han hjalp mennesker indtil kort før sin død. Han vidste nøjagtigt, hvornår hans tid var udløbet. Og der skete mirakler næsten lige til det sidste, som jo alligevel ikke var mirakler.

I pressen blev det f.eks. berettet, at han var død som følge af kræft i halsen. Der blev påstået meget, meget mere, blot ikke det rigtige. I virkeligheden forholdt det sig sådan: Bruno Gröning har til sin sidste stund båret andre menneskers lidelser, sygdomme, vanskeligheder, og også synd og skyld. Hans vej var den jordiske korsfæstelsens vej. Men han talte almindeligvis ikke om det. Han sagde til den syge: "Giv mig din sygdom." Og så talte han om tilsyneladende betydningsløse ting, for at afbryde menneskenes koncentration på ham, så han kunne tage deres sygdomme.

Han bar altså i ægte kristelig forstand en stor del af mørket, som var udbredt i den sygdomsbeængt verden. Hans struma var ingen struma i sædvanlig forstand, men en oplagring af stærke, helbredende kræfter. Han har aldrig underkastet sig en operation for struma. Han tjente som helbreder for menneskene, og derfor er det forkert, når det bliver påstået, at han døde af en virkelig kræft. Det, han havde optaget og båret, havde bevirket en forandring i hans organisme, der viste sig som en indre forbrænding. Denne tilstand gjorde selv lægerne målløse, for han havde ingen smerter, kunne spise, holde foredrag. Man mærkede overhovedet intet på ham, i en tid, hvor lægerne allerede betegnede ham som et dødssygt menneske. Disse læger havde været Bruno Grönings venner i mange år. Og begge disse pariservenner lovede ham, at de ville undersøge ham, for at efterlade verden et dokumentarisk bevis for hans virkelige tilstand. Disse dokumenter befinder sig hos mig. Kun de sidste tre dage før hans bortgang var Bruno Gröning sengeliggende, og han gik fuldkommen rolig og uden kamp over i evigheden. Det skete netop i det øjeblik, hvor det åbenbart var lykkedes menneskene at hindre ham i at opfylde sin guddommelige opgave. Den 22. januar 1959, fire dage før hans bortgang, blev den for Bruno Gröning så livsvigtige retssag ført til ende. Statsadvokaten forlangte igen fængselsstraf.

Det kan allerede i dag konstateres, at den guddommelige kraft, som han på ny har bragt til jorden, som han igen åbnede dørene med – han sagde ofte: "Denne kraft og lære er ikke ny, den er urgammel" – fortsat virker i forstærket grad. Denne kraft er ikke blevet svagere, for der findes jo et fortsat liv efter døden. Selv om Bruno Gröning ikke fysisk lever iblandt os, så i forstærket grad sjæleligt og åndeligt, som tjener for sundheden, som Guds tjener, som formidler af den guddommelige, helbredende kraft. Det er altså ikke ubetinget nødvendigt at se ham fysisk, for når man indstiller sig på Gud, på den helbredende kraft, så kan Bruno Gröning som tjener fortsat lade både vennerne og de ukendte få denne kraft, og endda endnu meget stærkere.

Menneskene skal altså indstille sig på den helbredende strøm. De skal optage den i deres hjerte, Bruno Gröning vil være en usynlig hjælper og formidler. Fra den himmelske port vil man stadig stærkere kunne bemærke Guds hjælp.

Bruno Grönings hjælp bliver naturligvis ført videre. Pinsemorgen blev "Freien Arbeitsgemeinschaft Bruno Gröning"¹ grundlagt. Det skulle tjene til en samvittighedsfuld

¹ Freie Arbeitsgemeinschaft Bruno Gröning blev grundlagt den 18.5.1959 på initiativ af Erich Bavay. Foreningen skulle tjene som alternativ til Verein zur Förderung seelich-geistiger und natürlicher Lebensgrundlagen in Deutschland e.V. I dag eksisterer Freie Gemeinschaft Bruno Gröning ikke mere.

nyttiggørelse af oplevelser med Bruno Gröning, og desuden forberede andre vigtige veje. Det, som engang er blevet begyndt, må nu i en ny form gives videre til mennesker i ord og skrift. Bruno Gröning skal ikke gå over i historien som en kvaksalver, men som en åndelig helbreder. De som vil hjælpe med, og fortsat vil være, eller komme, i forbindelse med den guddommelige lære, som Bruno Gröning formidlede, og fortsat formidler til os, bedes henvende sig til afdelingen for "Freien Arbeitsgemeinschaft Bruno Gröning". Arbejdet fortsætter under mottoet, som Bruno Gröning gang på gang fremhævede:

"HAV TILLID OG TRO

DEN GUDDOMMELIGE KRAFT HJÆLPER OG HELBREDER"

Kilde:

Arkiv Bruno Gröning Stiftelsen